Samenwerken of niet samenwerken als ouder en kind binnen de huisartsenpraktijk? Negen factoren op de weegschaal.

Haio: DE BOECK Elisabeth , KUL
Promotor: GOEDHUYS Jo , KUL
Praktijkopleider: WEYTJENS Lud , WUYTS Anne-Marie

Context: Als dochter van twee huisartsen werd ik geconfronteerd met het dilemma samenwerken of niet samenwerken met mijn ouders? Ook in mijn omgeving zag ik meerdere artsen in een gelijkaardige situatie.

Onderzoeksvraag: Waarom kiezen kinderen van huisartsen eveneens voor het beroep van huisarts? Wat zijn redenen om al dan niet te gaan samenwerken als ouder en kind? Wat zijn voordelen en valkuilen van een samenwerking tussen ouder en kind binnen de huisartsenpraktijk?

Methode: Er werd een kwalitatief onderzoek uitgevoerd aan de hand van semigestructureerde interviews. De vragenlijst werd gebaseerd op huidige literatuur rond goede samenwerking in de huisartsenpraktijk vanuit quaternaire en tertiaire bronnen en getoetst met een ervaringsdeskundige van de organisatie ECHTT. De interviews werden afgenomen in twintig huisartsenpraktijken waar een ouder-kind relatie bestond en er al dan niet werd samengewerkt. De verkregen informatie werd volgens de grounded theory geanalyseerd en in kaart gebracht.

Resultaten: Uit ons onderzoek kwamen negen factoren naar voren die meespelen in de keuze om al dan niet te gaan samenwerken als ouder en kind: visie, werkverdeling, praktijkorganisatie, familieband, loyaliteit en flexibiliteit, communicatie, gelijkwaardigheid, innovatie en kwaliteitscontrole en financi?le overwegingen. Voor al deze factoren vonden we zowel valkuilen, als succesfactoren van het samenwerkingsverband tussen ouder en kind terug.

Conclusie: Dit artikel wil dienen als een leidraad voor huisartsen die een ouder-kindrelatie hebben en er over nadenken om samen te gaan werken. We raden aan om aan de hand van de negen kernfactoren uit dit onderzoek op voorhand te reflecteren, samen te discussi?ren en duidelijke afspraken te maken. Eens een samenwerking tot stand gekomen is, blijft het belangrijk om regelmatig aan intervisie te doen aan de hand van de negen factoren. Op deze manier kan men anticiperen op mogelijke valkuilen en kunnen de succesfactoren van een samenwerking tussen ouder en kind zoals open communicatie, minder onderlinge concurrentie, grotere loyaliteit en flexibiliteit, grotere interdependentie en innovatie en kwaliteitscontrole beter tot hun recht komen.